

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/13/2015
Identifikačné číslo spisu:	9515100059
Dátum vydania rozhodnutia:	14.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9515100059.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obžalovanému Mgr. V. I. pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. na verejnom zasadnutí 14. januára 2016 v Bratislave o odvolaní obžalovaného Mgr. V. I. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 18. júna 2015, sp. zn. BB - 3 T 11/2015, rozhodol

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Mgr. V. I. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica rozsudkom z 18. júna 2015, sp. zn. BB - 3 T 11/2015, uznal obžalovaného Mgr. V. I. za vinného z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 15. júna 2014 v čase približne o 04.50 hod. v G. na Y. ulici X v úmysle usmrtiť poškodeného Ing. S. O., nar. XX. Q. XXXX, po tom ako poškodený s osobným motorovým vozidlom zn. AUDI Q5, šedá metalíza, EČ: G., vyšiel z pozemných garáží pod domom na Y. ulici X, kde býva, zo zákruty na cestu vedúcej na Papraďovú ulicu spredu podišiel k idúcemu predmetnému motorovému vozidlu, v ktorom poškodený sedel, z boku zo strany vodiča spolu štyrikrát bližšie neidentifikovanou krátkou palnou zbraňou kalibru 7,65 mm smerom na miesto vodiča vystrelil, pričom poškodenému spôsobil strelné poranenia, a to jedenkrát zástrel v oblasti horného okraja ľavej lopatky so vznikom triestivej zlomeniny ľavej lopatky a prienikom projektilu tesne v úrovni prítitnej chrupavky a jedenkrát priestrel krku vľavo v úrovni kývača hlavy, načo poškodený aj napriek zraneniam pokračoval v jazde až na parkovisko na Sabinovskej ulici v Bratislave napravo od reštaurácie Labuť, kde s vozidlom zastavil, pričom obžalovaný poškodenému Ing. S. O. spôsobil ujmu na zdraví s celkovou dobou liečby v dĺžke trvania 4 mesiace, strelami poškodil osobné motorové vozidlo zn. AUDI Q5, šedá metalíza, EČ: G. a následne z miesta činu unikol.

Špecializovaný trestný súd ho za to odsúdil podľa § 144 ods. 2, § 34 ods. 5 písm. c/, § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8, § 36 písm. j/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia. Rovnako tak obžalovanému podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. uložil ochranný dohľad v trvaní 3 (tri) roky. Nakoniec podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej strane, Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., Mamateyova 17, Bratislava, škodu vo výške 3.103,23 Eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný Mgr. V. I., ktoré odôvodnil v osobitných písomných podaniach, či už samostatne alebo prostredníctvom svojho obhajcu.

Úvodom odvolania odôvodneného prostredníctvom svojho obhajcu z 24. júla 2015 obžalovaný Mgr. V. I. argumentoval tým, že napadnutý rozsudok vzhľadom na absenciu požiadaviek na jeho odôvodnenie v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por. považuje za arbitrárny, keďže výrok o vine nemá racionálny základ vo vykonanom dokazovaní tak, aby mohol poskytovať presvedčivý obraz deja v tom smere, či je vôbec časovo, miestne a funkčne prijateľná možnosť spáchania skutku spôsobom v ňom predpokladaným.

Arbitrárnosť (svojvôľu) napadnutého rozsudku podľa jeho názoru pramenila vo všeobecnosti z:

- a) ignorovania zásadných procesných požiadaviek
- b) absencie adekvátnych rozhodujúcich dôkazov
- c) iracionálnych myšlienkových konštrukcií.

a) Pokiaľ išlo o procesné pochybenia súdu prvého stupňa, obžalovaný Mgr. V. I. prostredníctvom svojho obhajcu namietal, že

- výsluchy na hlavnom pojednávaní boli vykonávané v rozpore s ustanovením § 132 ods. 1 Tr. por., keďže neboli zisťované okolnosti potrebné pre posúdenie otázky nezaujatosti a hodnovernosti;

- výsluch poškodeného - svedka Ing. S. O. bol vykonaný dvakrát, a to 28. a 29. mája 2015, pričom pri druhom výsluchu nemal možnosť, či už sám, alebo prostredníctvom svojho obhajcu, klásť poškodenému - svedkovi otázky, resp. vyjadriť sa k jeho tvrdeniam, navyše tento výsluch bol vykonaný v rámci výsluchu znalkyne mjr. Ing. Jany Vitékovej;

- namietal procesný postup súdu prvého stupňa a jeho predsedu senátu, ktorý mu v rámci výsluchu svedka L. P. začal klásť otázky s tým, že jeho vyjadrenia na ne v napadnutom rozsudku (str. 6) vyhodnotil nesprávne;

- nestotožnil sa s procesným postupom súdu prvého stupňa, ktorý na hlavnom pojednávaní konanom 12. júna 2015 vzhľadom na to, že svedkyňa V.M., sestra obžalovaného Mgr. V. I., využila svoje právo odmietnuť vypovedať, podľa § 263 ods. 4 Tr. por. prečítal aj časť výpovede (konkrétne posledných sedem riadkov) tejto svedkyne z 24. júna 2014, teda výpovede vykonanej už po začatí trestného stíhania, ale ešte pred vznesením obvinenia obžalovanému Mgr. V. I., pričom v tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. novembra 2012, sp. zn. 5 Tdo 54/2012.

b) Pokiaľ išlo o absenciu adekvátnych rozhodujúcich dôkazov, obžalovaný Mgr. V. I. prostredníctvom svojho obhajcu argumentoval týmto:

- vo vzťahu k jedinému priamemu dôkazu - výpovediam poškodeného Ing. S. O. - zdôraznil jeho možnú pomstychtivú motiváciu založenú na podozrení, že zastrelil jeho dcéru a svoju bývalú manželku MUDr. L. O. 23. novembra 2009, čo sa podľa jeho názoru odzrkadlilo aj v tom, že zo spáchania skutku ho začal poškodený Ing. S. O. usvedčovať až po troch mesiacoch, navyše jeho výpovede obsahovali celý rad rozporov týkajúcich sa hlavne opisu páchatela;

- kamerové záznamy zachytávajúce okolie jeho bydliska, pohyb bicyklistu a vozidla, o ktorom sa prokurátor domnieva, že ide o vozidlo Renault Kangoo patriace jeho otcovi, neboli zo strany súdu prvého stupňa kriticky podrobené žiadnej skúške v podobe vyšetrovacieho pokusu, ktorý by verifikoval možnosť reálneho vykonania tohto skutku z časového, miestneho a funkčného hľadiska, pričom v tejto súvislosti predložil kópiu Google Maps dokumentujúcu dobu trvania cesty autom z Arménskej XX na Tomášikovu X

- na základe týchto kamerových záznamov nie je možné prijať jednoznačný skutkový záver o značke, druhu a type vozidla a už vôbec nie o individuálnej identifikácii vozidla Renault Kangoo, ktoré v tom čase užíval, a to sa týka aj vo vzťahu k záverom znalca Ing. Jána Kuljovského;

- neboli u neho zistené povýstrelové splodiny, čo podľa jeho názoru tiež má význam z hľadiska hodnotenia časovej, miestnej a funkčnej možnosti spáchania skutku spôsobom predpokladaným v napadnutom rozsudku;

- závery znalkyne KEÚ z odvetvia trasológie mjr. Ing. Jany Vítekovej vo vzťahu k zaisteným stopám vo vozidle Renault Kangoo, EČV: N., ktoré boli vyhodnotené ako stopy pochádzajúce od bicykla, sú sporné;

- nebola zohľadnená výpoveď svedka S. S. o existencii minimálne jedného ďalšieho vozidla zn. Renault Kangoo na Arménskej ulici v Bratislave ako aj výpoveď svedka V. G. o parkovaní na Podunajskej ulici v Bratislave;

- súd prvého stupňa odmietol jeho návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom policajtov (npor. JUDr. S.D., kpt. K. A., npráp. Mgr. S., ppor. S. E.);

- svedok Ing. S. O. na hlavnom pojednávaní 29. mája 2015 podstatným spôsobom zmenil svoju výpoveď z prípravného konania z 23. októbra 2014 v súvislosti s informáciou o tom, kedy mu starý otec poškodený Ing. S. O. po prvýkrát povedal o identite páchatela.

c) Pokiaľ išlo o iracionálne myšlienkové konštrukcie, obžalovaný Mgr. V. I. prostredníctvom svojho obhajcu namietal, že

- v danej veci nebol stav objasnenosti podstatných okolností zistený do takej miery, aby o ňom neexistovali dôvodné pochybnosti, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikát publikovaný pod číslom I/1966 a nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. I. ÚS 3741/11, podľa ktorých v prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností, tieto musia byť vyhodnotené vždy v prospech obvineného;

- v posudzovanej veci výpoveď poškodeného bola súdom prvého stupňa považovaná za vierohodnejšiu ako jeho výpoveď napriek tomu, že pre takéto záver chýbali podstatné dôkazy;

- akýkoľvek vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nie je spôsobilý vytvoriť zákonný podklad pre odsudzujúci rozsudok, keďže v prípade, keď do úvahy prichádzajú viaceré výklady vykonaných dôkazov, nie je možné prijať ten, ktorý najviac zaťažuje obvineného, a to práve s ohľadom na prezumpciu nevinu.

Z vyššie uvedených dôvodov sa obžalovaný Mgr. V. I. prostredníctvom svojho obhajcu podaným odvolaním domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný Mgr. V. I. v písomnom odôvodnení odvolania z 24. júla 2015, ktoré podal sám, v podstate zdôraznil, že bol odsúdený k dlhoročnému trestu odňatia slobody bez jediného relevantného dôkazu proti

jeho osobe, pričom v tejto súvislosti dal do pozornosti fakt, že viac ako 40 znaleckých skúmaní vykonaných v tejto veci, bolo negatívnych. Pokiaľ ide o výpoveď poškodeného Ing. S. O. poukázal na to, že už v minulosti ho tento opakovane krivo obvinil z trestnej činnosti, ktorej spáchanie sa však nikdy nepodarilo preukázať. Navyše podľa názoru obžalovaného Mgr. V. I. sú výpovede poškodeného plné rozporov, ktoré v otázke popisu páchatel'a sú tak v zrejmom rozpore aj s tvrdeniami ďalších svedkov, napr. npráp. S. S.. Rovnako obžalovaný Mgr. V. I. spochybňoval kamerové záznamy a z nich vyplývajúce závery súdu prvého stupňa, keďže podľa jeho názoru týmito dôkazmi nebol preukázaný žiadny súvis vozidla zn. Renault Kangoo, ktoré v tom čase užíval, s vozidlami zachytenými na týchto záznamoch. V tomto smere zotrval na svojej obhajobnej argumentácii, že s vozidlom Renault Kangoo parkoval na Podunajskej ulici a že rovnaké vozidlo na Arménskej ulici vlastnili aj iné subjekty. V podstate totožné námietky uplatnil aj vo vzťahu k bicyklistom zaznamenaným na týchto kamerových záznamoch. V neposlednom rade opätovne proklamoval svoj záver, že z časového hľadiska nie je možné vykonať skutok tak, ako si to subjektívne predstavil a následne v konaní prezentoval prokurátor, s ktorým názorom sa potom nekriticky stotožnil aj súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku. Podľa jeho názoru je táto hypotéza nereálna a navrhuje ju podrobiť testu prostredníctvom vyšetrovacieho pokusu. Záverom svojho odvolania vytýkal predsedovi senátu špecializovaného trestného súdu jeho zaujatosť a neobjektívnosť pri vedení hlavného pojednávania ako aj pri hodnotení dôkazov, najmä ohľadom charakteristiky jeho osoby a ním uplatnenej obhajobnej argumentácii, ktorými postupmi sa potom cítil byť poškodený. Vzhľadom na vyššie uvedené mal za to, že v tejto posudzovanej veci sa do bodky naplnila predpoveď príslušníka NAKA Mgr. kpt. K. N., ktorú mu prezentoval už v decembri 2014 asi v tom zmysle, že bude na 95% odsúdený, nakoľko oni si nejaké nepriame dôkazy vyrobia (8. januára 2015 bola vyhotovená analýza kamerových záznamov) a „ONI z NAKA“ majú svojich „špeciálnych prokurátorov a sudcov“. Z tohto pohľadu potom napadnutý rozsudok obžalovaný Mgr. V. I. považoval za vyslovene inkvizitický, v ktorom absentuje podľa jeho názoru zdravý rozum a triezvy úsudok. Podaným odvolaním sa preto domáhal, aby bol po zrušení napadnutého rozsudku spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodený.

Obžalovaný Mgr. V. I. svoje odvolanie doplnil ešte dvomi písomnými podaniami z 28. júla a 3. augusta 2015 na rovnakom argumentačnom základe, ktoré adresoval predsedovi trestnoprávneho kolégia a predsedníčke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

K dôvodom odvolania obžalovaného Mgr. V. I. sa rovnako písomne vyjadril osobitným podaním aj prokurátor, ktoré bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručené 7. decembra 2015. V tomto vyjadrení prokurátor vznesené procesné námietky vyhodnotil ako irelevantné, najmä pokiaľ išlo o čítanie výpovede svedkyne V.M. z 24. júna 2014, keďže tento procesný postup s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. júna 2013, sp. zn. 6 To 9/2013, považoval za zákonný. V prípade námietky požadujúcej vykonanie vyšetrovacieho pokusu argumentoval tým, že na kamerových záznamoch je priebežne zachytené stále to isté vozidlo na celej jeho trase, pričom iné vozidlo, ktoré by mohlo byť podobné uvedenému vozidlu, sa na záznamoch v inkriminovanej dobe nenachádza. Pokiaľ išlo o tvrdenie obžalovaného Mgr. V. I. týkajúce sa miesta parkovania, a to na Podunajskej ulici, prokurátor predložil odvolaciemu súdu fotografie vyhotovené z aplikácie Google Maps z júla 2014, ktoré dokumentovali fakt, že vchod z tejto strany ulice do rodinného domu obžalovaného Mgr. V. I. na Arménskej č. 17 bol v tom čase dlhodobo nepoužívaný.

Na vyjadrenie prokurátora opätovne reagoval 8. januára 2016 prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním obžalovaný Mgr. V. I., v ktorom namietal ďalšie procesné pochybenia súdu prvého stupňa, najmä v súvislosti s opakovaným výsluchom poškodeného a hodnotením jeho výpovedí a rovnako tak namietal aj kamerové záznamy, najmä pokiaľ išlo o situáciu, ktorá v inkriminovanom čase mala byť zachytená na Arménskej ulici. V tejto súvislosti predložil odvolaciemu súdu fotografie zachytávajúce práve pohľad na Arménsku ulicu z Estónskej ulice a vjazd do obytného bloku na Arménskej ulici č. 6, 8, 10 a rovnako tak kópiu Google Maps zachytávajúcu pôdorys tejto ulice. V súvislosti s hodnotením dôkazov nakoniec dal do pozornosti odvolacieho súdu rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2010, sp. zn. 5 To 20/2010.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podala procesná strana na to oprávnená, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla a urobila tak v lehote ustanovenej v zákone, pričom odvolanie obžalovaného Mgr. V. I. aj po doplnení dokazovania odvolacím súdom nie je dôvodné.

Treba hneď úvodom uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy v štádiu pokusu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetný skutok stal spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, že ho spáchal obžalovaný Mgr. V. I. a že z jeho konania bezprostredne hrozil tam uvedený následok.

Vzhľadom k tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky v otázke skutkových zistení výslovne odkazuje na do najmenších podrobností rozvedené dôvody rozsudku Špecializovaného trestného súdu, s ktorými sa mohol len a len stotožniť.

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že výrok o vine obžalovaného Mgr. V. I. bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez rozumnej pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu toho skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený.

Napriek existencii právne relevantnej argumentácie Špecializovaného trestného súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky zaujal k vyššie uvedeným odvolacím námietkam obžalovaného Mgr. V. I. tieto právne závery:

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.

Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo obžalovaného na spravodlivý proces.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutého rozsudku Špecializovaného trestného súdu konštatuje, že toto rozhodnutie uvedené požiadavky nie len napĺňa, ale požadované kritéria vysoko prekračuje, nakoľko prehrávajúca strana (obžalovaný Mgr. V. I. a jeho obhajca) naozaj vie, prečo „prehrala“ a právnici, ktorí čítali tento rozsudok vedia, prečo bol prijatý!!!

Najvyšší súd Slovenskej republiky ešte na margo námietok obžalovaného Mgr. V. I. a jeho obhajcu o arbitrárnosti napadnutého rozsudku považuje za potrebné uviesť, že odôvodniť rozhodnutie znamená vyjadriť jeho dôvody. Znamená to nútiť toho, kto rozhodnutie prijíma, mať preň dôvody. Práve tým sa vzdávame každej svojvôle. Iba vďaka dôvodom, ten kto prehral proces, vie ako a prečo prehral, pretože dôvody ho nabádajú pochopiť rozsudok a odrádzajú ho od toho, aby sa pridlho oddával trpkosti radosti „zatravovania sudcov“. Odôvodnený rozsudok totiž nahrádza tvrdenie úsudkom a jednoduché

uplatňovanie právomoci pokusom o presvedčovanie. A napadnutý rozsudok svojim odôvodnením takým bezpochyby je!

Pokiaľ išlo o namietané procesné pochybenia a tým pádom porušenie ustanovení, ktorými sa má zabezpečiť právo obhajoby, treba povedať, že úlohou advokáta je v hraniciach daných profesionálnou deontológiou využívať všetky prostriedky na presadenie tézy, ktorú obhajuje, alebo v prípade, že ide o „nesprávnu vec“, používať odkladacie manévry. Aj v tomto posudzovanom prípade tomu tak bolo tým, že obžalovaný Mgr. V. I. prostredníctvom svojho obhajcu namietal procesný postup súdu prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov uvedených na strane 3 tohto rozhodnutia. Odvolací súd uvedené námietky vyhodnotil ako nedôvodné. Pokiaľ išlo o opakovaný výsluch poškodeného Ing. S. O., treba zdôrazniť, že išlo o doplnenie výpovede ad hoc z prechádzajúceho dňa o menej podstatné okolnosti prípadu, svedok bol už predtým zákonným spôsobom poučený a prokurátor kládol otázky svedkovi potom, čo o to predsedu senátu výslovne požiadal. Naproti tomu obhajca obžalovaného Mgr. V. I. takúto požiadavku vôbec nevzniesol a rovnako tak obžalovaný Mgr. V. I. ani neuplatnil právo vyjadriť sa k takto doplnenej výpovedi svedka Ing. S. O.. Z rovnakých dôvodov odvolací súd v podstate vyhodnotil aj námietky týkajúce sa dopĺňajúceho výsluchu obžalovaného Mgr. V. I. počas výsluchu svedka L. P..

Pokiaľ išlo o námietku týkajúcu sa prečítania časti výpovede svedkyne V.M. z 24. júna 2014 na hlavnom pojednávaní postupom podľa § 263 ods. 4 Tr. por., odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné:

Argumentácia príkladom alebo vzorom je usudzovaním, pomocou ktorého od jedného zvláštneho prípadu prejdeme k druhému zvláštnemu prípadu alebo od jedného zvláštneho prípadu k pravidlu. Pri príklade sa záver týka toho, čo je, pri vzore toho, čo má byť. Uplatňovanie takéhoto usudzovania však môže vyvolávať spory.

Stáva sa, že strany stojace proti sebe (prokurátor a obžalovaný s obhajcom) sa odvolávajú na rozličné precedensy, aby v spore určili „ratio decidendi“. Rovnako sa stáva, že každá strana uvádza také precedensy, ktoré sú pre ňu výhodné a usiluje sa ukázať, prečo tie, ktoré uvádza protistrana, nie sú uplatniteľné na konkrétny predmet sporu - právny problém procesnoprávnej alebo hmotnoprávnej povahy.

Tu treba v prvom rade zdôrazniť, že aby sa argument príkladu hodil na prechod od jedného zvláštneho prípadu k druhému, je potrebné, aby sa druhý prípad natoľko podobal na prvý, že bude možné zanedbať rozdiely medzi nimi.

Treba povedať, že ani rozhodnutie predložené obžalovaným Mgr. V. I. prostredníctvom svojho obhajcu, a to zhodou okolností rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. novembra 2012, sp. zn. 5 Tdo 54/2012, v trestnej veci obvineného Ing. M. H. a rovnako tak uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. júna 2014, sp. zn. 6 To 9/2013, v trestnej veci obžalovaného Ing. Z. P. predložené prokurátorom, na jednej strane nie sú natoľko totožné s posudzovaným prípadom, aby bolo možné zanedbať rozdiely medzi nimi, na druhej strane predstavujú základ argumentácie, na ktorej je možné postaviť právny názor týkajúci sa procesnej spôsobilosti svedeckej výpovede V.M. vykonanej pred vznesením obvinenia obžalovanému Mgr. V. I..

Odvolací senát 5T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v plnom rozsahu zotrváva na svojom predchádzajúcom právnom názore, že vypočutím svedka pred vznesením obvinenia dochádza k porušeniu princípu zachovania rovnosti strán, keďže obhajca má možnosť zúčastniť sa takéhoto úkonu len za procesnej situácie, kedy sa vedie trestné stíhanie proti už konkrétnej osobe. Sice nie je vylúčené, v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku, aby tieto dôkazy nemohli byť použité pre účely vznesenia obvinenia, na druhej strane je však potrebné ich okamžite opakovať, pretože v opačnom prípade pôvodné dôkazy proti obvinenému už nemajú dôkaznú hodnotu. Muselo by však ísť o dôkazy zásadného skutkového charakteru majúce význam pre následné právne posúdenie skutku. Po vznesení obvinenia sa mení aj postavenie svedkov z hľadiska toho, že majú vypovedať vo vzťahu ku konkrétnej

osobe obvineného a mení sa aj rozsah práva na odmietnutie výpovede. Pokiaľ svedok vzhľadom na taký vzťah k osobe obvineného predpokladaný zákonom, umožňujúci mu odmietnuť vypovedať, toto právo aj využil, vôbec by taká výpoveď urobená pred vznesením obvinenia nebola na hlavnom pojednávaní použiteľná, a to ani v prípade jej prečítania pri odstraňovaní rozporov, pokiaľ by sa týmto postupom rozpor neodstránil.

Na vyššie uvedené v podstate nepriamo nadväzuje aj právny názor odvolacieho senátu 6T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorého vyplýva, že hranica procesnej použiteľnosti dôkazov je v zásade daná začatím trestného stíhania „vo veci“. Výnimkou sú prípady, ak ide o vo významnej miere rozhodujúci alebo jediný usvedčujúci dôkaz, ktorý musí byť vykonaný kontradiktórne (stačí aspoň raz v priebehu konania), čo samozrejme pred vznesením obvinenia neprichádza do úvahy. Ani v takýchto prípadoch však nič nebráni tomu, aby bola inak zákonným spôsobom (nie však kontradiktórne) vykonaná svedecká výpoveď použitá ako dôkaz slúžiaci na potvrdenie alebo vyvrátenie pravdivosti svedeckých tvrdení. Platí teda, že ak vzniknú podstatné rozpory medzi výpoveďou svedka na hlavnom pojednávaní a jeho skoršou výpoveďou, hoc aj vykonanou pred vznesením obvinenia, no po začatí trestného stíhania „vo veci“, nie je dôvod na odopretie jej prečítania za účelom vysvetlenia týchto rozporov. Pokiaľ však ide o dôkaz kľúčového charakteru pre posúdenie viny, môže takýto postup v zmysle § 264 Tr. por. slúžiť v rámci voľného hodnotenia dôkazu len na posúdenie vierohodnosti výpovede predmetného svedka na hlavnom pojednávaní.

Nad rámec procesnými stranami uplatnenej argumentácie odvolací senát v tejto otázke ešte odkazuje aj na svoje ďalšie rozhodnutie z 18. marca 2010, sp. zn. 5 To 14/2009, z ktorého vyplýva, že ak je ale výpoveď svedka jediným usvedčujúcim dôkazom alebo vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom, o ktorý chce prokurátor, ako nositeľ dôkazného bremena v konaní pred súdom, oprieť obžalobu, je nevyhnutné takého svedka vypočuť až po vznesení obvinenia, a tak zachovať právo obvineného na obhajobu (vyššie uvedené kontinuálne nadväzuje na predtým publikovaný právny názor v Zb. rozh. č. 81/2003 a 19/2004).

V posudzovanej veci svedkyňa V.M. bola vypočutá v prípravnom konaní dvakrát, po prvý raz 24. júna 2014 pred vznesením obvinenia obžalovanému Mgr. V. I. a po druhý raz 9. októbra 2014 už po vznesení obvinenia, pričom jej tvrdenia v súvislosti s bicyklom, ktorý si obžalovaný Mgr. V. I. deň pred skutkom zobral od rodičov zo Šaštína do Bratislavy, boli diametrálne rozdielne. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s procesným postupom súdu prvého stupňa, pokiaľ tento potom, čo svedkyňa V.M. na hlavnom pojednávaní ako sestra obžalovaného využila svoje právo a odmietla vypovedať, postupom podľa § 263 ods. 4 Tr. por. prečítal nielen jej výpoveď z 9. októbra 2014, ale aj časť jej výpovede z 24. júna 2014, v ktorej v podstate usvedčila obžalovaného Mgr. V. I. z okolností vyššie uvedených, ktoré sa navyše neskôr podarilo verifikovať aj ďalšími dôkazmi, a to znaleckým posudkom z odvetvia trasológia a kamerovými záznamami.

Na tomto mieste treba ale zdôrazniť rozdielnosť procesnej situácie od prípadov vyššie uvedených, keďže svedkyňa V.M. pred výsluchom konanom 24. júna 2014 bola výslovne poučená aj podľa § 130 Tr. por. podľa ktorého mala právo odmietnuť vypovedať, ak by svojou výpoveďou spôsobila nebezpečenstvo trestného stíhania svojmu bratovi Mgr. V. I., čo však výslovne nevyužila. Skutočnosť, že jej brat bol už v tom čase dôvodne podozrivý zo spáchania tohto skutku, vyplývala z viacerých procesných úkonov, ktoré vyšetrovateľ polície dovtedy vykonal (20. júna 2014 - domová prehliadka v dome rodičov Mgr. V. I. a 24. júna 2014 zaistené osobné motorové vozidlo zn. Renault Kangoo EČ N. a jeho následná prehliadka) a v neposlednom rade bola determinovaná aj tragickou udalosťou z minulosti v podobe zastrelenia manželky Mgr. V. I. MUDr. L. I., rod. O. 23. novembra 2009, z ktorého skutku bol Mgr. V. I. rovnako podozrivý. Uvedené sa potom premietlo aj do obsahu výsluchu svedkyne V.M. a do obsahu otázok vyšetrovateľom na ňu položených, medzi ktoré patrili vzhľadom na dovtedy už zabezpečené kamerové záznamy z okolia miesta činu (17. júna 2014), aj otázky týkajúce sa držby bicykla Mgr. V. I..

Pokiaľ svedkyňa V.M. svoje právo v zmysle § 130 ods. 2 Tr. por. nevyužila a na tieto otázky odpovedala, pričom v neskoršom štádiu trestného stíhania svoju výpoveď v tejto časti diametrálne

zmenila, resp. využila svoje právo a odmietla vypovedať, mohla byť táto jej výpoveď použitá na vysvetlenie a odstránenie vzniknutých rozporov pri výsluchu konanom 9. októbra 2014 a následne potom, čo na hlavnom pojednávaní odmietla vypovedať, postupom podľa § 263 ods. 4 Tr. por. prečítaná, o to viac, keď v danej veci nešlo o dôkaz kľúčového charakteru pre posúdenie viny obžalovaného Mgr. V. I., keďže tými dôkazmi bezpochyby boli výpovede poškodeného - svedka Ing. S. O. a zabezpečené kamerové záznamy a z nich vyplývajúce analýzy.

V prípade, že svedok v trestnej veci po začatí trestného stíhania vo veci po zákonom poučení podľa § 130 ods. 2 Tr. por. nevyužil svoje právo odmietnuť vypovedať a vo veci vypovedal, hoci vzhľadom na okolnosti prípadu a dovtedy vykonané procesné úkony a z nich zabezpečené dôkazy tak spraviť mohol, bude jeho výpoveď procesne použiteľná aj v neskoršom štádiu trestného stíhania po vznesení obvinenia konkrétnej osobe, vo vzťahu ku ktorej neskôr odmietol vypovedať vzhľadom na svoj príbuzenský alebo iný vzťah podľa § 130 ods. 1 Tr. por. Nesmelo by však ísť o výpoveď - dôkaz zásadného skutkového charakteru majúci význam pre následné právne posúdenie skutku.

Pokiaľ išlo o odvolacie námietky obžalovaného Mgr. V. I. založené na tvrdení, že napadnutý rozsudok sa vyznačuje chybami v dôsledku toho, že súd prvého stupňa nevysporiadal sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací všeobecne považuje za potrebné uviesť, že v prípade, ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., tzn. že ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným v úvahu prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia.

Pokiaľ ide o výrok o vine, argumentácia súdu prvého stupňa vychádza z axiómy, že v posudzovanej veci ani jeden z dôkazných prostriedkov sám o sebe by neobstál v úlohe jediného usvedčujúceho dôkazu. Dôkazy obžalovaného Mgr. V. I. usvedčujú, len pokiaľ sa posudzujú komplexne, teda každý jednotlivo a predovšetkým v ich súhrne, inými slovami obrazne povedané „nejde o reťaz, ale o tkaninu, ktorej sieť je pevnejšia ako jej jednotlivé vlákna“!

Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku výrok o vine založil na dôkazoch, ktoré z hľadiska ich logickej postupnosti prezentoval nasledovne:

- predovšetkým išlo o jediný priamy dôkaz, a to výpoveď poškodeného Ing. S. O., ktorý obžalovaného Mgr. V. I. tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní usvedčil - v tejto súvislosti boli zo strany súdu prvého stupňa detailne analyzované všetky možné námietky obžalovaného Mgr. V. I. týkajúce sa rozporov v opise páchatela a motivácie konania poškodeného, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Pokiaľ ide o drobné rozpory vo výpovediach poškodeného, treba povedať, že práve naopak, neexistencia drobných rozporov by mohla vyvolať podozrenie, že ide o tzv. „zrežírované“ výpovede a zinscenované krivé obvinenie;

- nad rámec tejto argumentácie treba ešte dodať, že výpovede poškodeného nielen vo vzťahu k okolnostiam samotného útoku, ale všeobecne vo vzťahu k motivačnému pozadiu skutku sú bezpochyby dôveryhodnejšími, nakoľko ním prezentované fakty ohľadom napr. majetkových pomerov - rodinného domu na M. XX, fyzického násilia v minulosti páchaného zo strany obžalovaného Mgr. V. I. na jeho v roku 2009 zavraždenú dcéru MUDr. L. O. a ostatných členov rodiny, a napokon aj ohľadom výchovy maloletého vnuka Q. I., ktorého mali spolu s manželkou v náhradnej starostlivosti, sú v zhode s ostatnými svedeckými výpoveďami, a to aj z prostredia mimo dotknutých rodín I. a O., so znaleckým posudkom MUDr. Daniely Hunákovovej a v neposlednom rade aj s listinnými dôkazmi, napr. záznamami telekomunikačnej prevádzky - SMS medzi obžalovaným Mgr. V. I. a jeho synom Q.;

- kamerovými záznamami a z nich vyplývajúcimi analýzami a znaleckým posudkom Ing. Jána

Kuljovského - na tomto mieste treba dodať, že práve tieto nepriame dôkazy z časového hľadiska kontinuálne a konzistentne dokumentujú pohyb motorových vozidiel v okolí bydliska obžalovaného Mgr. V. I., pohyb bicyklistu, ktorý mal byť páchatelom skutku z miest blízkych spáchanému trestnému činu a pohyb motorových vozidiel Renault Kangoo a Mercedes Benz ML. Prvým z nich totiž obžalovaný Mgr. V. I. odišiel a následne sa vracal z miesta činu po útoku na poškodeného Ing. S. O. dňa 15. júna 2014 a druhým z nich sa pokúsil zabezpečiť si alibi na inkriminované časové obdobie v podobe avizovaného úmyslu privítať syna Q. po návrate zo zahraničného zájazdu - v tomto smere odvolací považuje za potrebné zdôrazniť, že vyvodzovať z týchto kamerových záznamov iný skutkový záver môže len samotný obžalovaný Mgr. V. I. majúci právo brániť sa spôsobom, ktorý uznal za vhodný a samozrejme jeho zvolený obhajca, ale nikto iný, pokiaľ by nechcel prísť do rozporu s pravidlami logického úsudku;

- absencia akejkoľvek novej racionálnej argumentácie vo vzťahu k týmto kamerovým záznamom, najmä pokiaľ išlo o záznamy z kamier suseda V. G. a firmy ASM, s.r.o. viedla potom obžalovaného Mgr. V. I. k rôznym tvrdeniam špekulatívneho charakteru o ďalších vlastníkoch podobných vozidiel, ktorí sa zhodou okolností v rovnaký čas v nedeľu ráno medzi 4.15 a 5.20 pohybovali v okolí jeho bydliska a následne aj k zmene obhajobnej taktiky, keď obžalovaný Mgr. V. I. na hlavnom pojednávaní pod ťarchou záverov z nich vyplývajúcich začal tvrdiť, že v deň skutku parkoval na ulici z opačnej strany domu na M. č. XX (Podunajskej ulici), čo však bolo rovnako spoľahlivo vyvrátené;

- tvrdenia obžalovaného Mgr. V. I. o akomsi sprisahaní príslušníkov NAKA, ktorí si za účelom jeho usvedčenia a odsúdenia za asistencie špeciálnych prokurátorov a sudcov s nimi spolupracujúcimi takpovediac vyfabrikovali predmetné kamerové záznamy a z nich vyhotovili zmanipulovanú analýzu, patria už do kategórie konšpiračných teórií, ktoré netreba snáď ďalej ani bližšie komentovať a vyvracať. V tejto súvislosti sú určujúcimi úradné záznamy, z ktorých vyplýva, že usvedčujúce kamerové záznamy boli v prevažnej miere zabezpečené bezprostredne po skutku v období od 17. do 24. júna 2014 zákonným spôsobom od majiteľov predmetných nehnuteľností;

- dôkazy v podobe celého radu svedeckých výpovedí (napr. Y.W., S. O., L. O., protokol o domovej prehliadke atď.) preukazujúce vzťah obžalovaného V. I. k zbraniam a jeho tendenciu k násilnému spôsobu riešenia konfliktov - v tejto súvislosti stojí za povšimnutie, že obžalovaný Mgr. V. I. evidentne z taktických dôvodov v prípravnom konaní bojkotoval vykonanie psychodiagnostických testov, ktoré by exaktným spôsobom vykreslili jeho osobnostnú štruktúru a rovnako tak odmietol podrobiť sa detektoru lži za situácie permanentného proklamovania svojej nevin;

- dôkazy v podobe výpovedi svedkyne V.M. a znaleckého posudku z odvetvia trasológie preukazujúce, že obžalovaný Mgr. V. I. v predmetnom období disponoval bicyklom, na ktorom sa mal páchatel pohybovať v miestach blízkych spáchanému trestnému činu, pričom obžalovaný Mgr. V. I. od počiatku prevoz bicykla do miesta bydliska úporne popieral, ktorá okolnosť sa následne prejavila aj v zmene výpovede svedkyne V.M., sestry obžalovaného;

- dôkazy preukazujúce, že obžalovaný V. I. sa veľmi konšpiratívne a zároveň neodbytné dožadoval informácie o návrate svojho syna zo zájazdu z Francúzska, pričom uvedená informácia o dátume a čase návratu (15. júna 2014 v nedeľu skoro ráno cca 6.00) mu nakoniec bola deň pred príchodom vo večerných hodinách poškodeným Ing. S. O. prostredníctvom SMS sprostredkovaná;

- na jednej strane dôkazy preukazujúce jednoznačný motív na strane obžalovaného Mgr. V. I. - fyzické odstránenie poškodeného Ing. S. O. ako poslednej prekážky v spore o definitívne zverenie mal. Q. I. do jeho starostlivosti, a tým pádom aj definitívne vyriešenie otázky vlastníckych práv k rodinnému domu na M. ulici č. XX po zavraždení MUDr. L. I., rod. O., čomu nasvedčuje aj obžalovaný Mgr. V. I. už 18. júna 2014 na príslušný okresný súd podaný návrh na vydanie predbežného opatrenia na odovzdanie mal. Q. do jeho starostlivosti, keďže mal. Q. bol do náhradnej starostlivosti starých rodičov Ing. S. O. a D. O. zverený rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 10. apríla 2014 a na druhej strane absencia akéhokoľvek iného motívu smerujúceho k fyzickej likvidácii poškodeného Ing. S. O. (napr. dlhy,

konflikt v rámci jeho podnikateľskej činnosti atď.);

- dôkazy v podobe výpovedí svedka S. S. a ďalších záznamov príslušníkov polície preukazujúce absolútne neprirodzené správanie sa obžalovaného Mgr. V. I. po príchode na miesto návratu jeho syna Q., kde sa v tom čase ešte nachádzal aj postrelený poškodený Ing. S. O.;

- totálna absencia alibi obžalovaného Mgr. V. I. na čas skutku!!!;

- opakovaná snaha obžalovaného V. I. počas celého trestného konania prispôbovať svoju obhajobnú argumentáciu dôkaznej situácii.

Treba dodať, že súd prvého stupňa veľmi detailne a v logickej postupnosti precizoval tieto jednotlivé dôkazy, ktoré ak považujeme za správne, musíme potom prijať aj ich výsledok a uznať, že pokiaľ nepochybujeme o koherentnosti celého ich systému, prijímame aj pravdivosť vyššie uvedenej axiomy, t.j. že vyššie rozvedené dôkazy obžalovaného Mgr. V. I. usvedčujú, len pokiaľ sa posudzujú komplexne. Vo všeobecnosti platí, že svedectvá, indície a domnienky skoro nikdy nevedú k absolútnej istote, tá sa však ani nevyžaduje, stačí, aby presvedčenie sudcov postačovalo na vylúčenie každej prijateľnej pochybnosti. Treba zdôrazniť, že aj v tomto posudzovanom prípade kolektívnosť pri rozhodovaní - prvostupňový a odvolací senát pozostávajúci z troch profesionálnych sudcov - chráni pred prijatím každého nezrelého a nedostatočne fundovaného presvedčenia.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací sa stotožnil so záverom, že v prípade výroku o vine v posudzovanej veci nejde o žiadnu pravdepodobnosť, ale o rozumnú istotu, že obžalovaný Mgr. V. I. alováný skutok spáchal na tom základe, ako bol ustálený v skutkovej vete napadnutom rozsudku.

Práve naopak, hodnotenie vykonaných dôkazov v prospech obžalovaného Mgr. V. I. by bolo nielen v extrémnom rozpore so spravodlivosťou, ale hlavne s pravidlami logického úsudku a vyvodzovania, keďže odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa, nemal o vine obžalovaného Mgr. V. I. iadne rozumné pochybnosti.

Pokiaľ ide o obžalovaným Mgr. V. I. opakovane a osobitne zdôrazňovanú skutočnosť, na ktorej v podstate postavil základ svojej obhajobnej argumentácie a odvolacích námietok, a síce, že vo vzťahu k jeho osobe „všetky objektívne znalecké posudky z KEÚ PZ v počte viac ako 40 boli negatívne“ odvolací súd musí konštatovať, že takéto dôkazy vo vzťahu k obžalovanému Mgr. V. I. neboli zabezpečené nie kvôli tomu, že by skutok nespáchal a že by bezprostredne po jeho spáchaní takéto dôkazy neexistovali, ale v dôsledku nesprávneho postupu polície, ktorej príslušníci vo veci nekonali bez zbytočného odkladu spôsobom adekvátnym povahe veci a dôkaznej situácii.

Obžalovaný Mgr. V. I. do kontaktu s príslušníkmi polície prišiel po prvýkrát bezprostredne po spáchaní skutku 15. júna 2014 o 05.28:55. Na mieste bol zadržaný až do príchodu výjazdovej skupiny OR PZ Bratislava 2, pričom následne mu bol odobratý bukálny výter a stery po prípadných povýstrelových splodinách z pravej a ľavej ruky. Potom bol vo veci vypočutý ako svedok v čase od 12.10 do 15.00. Napriek tomu, že polícia už v tom čase disponovala informáciami o mieste spáchania činu, možným motívom útoku na poškodeného Ing. S. O. a podozrením na konkrétnu osobu aj vzhľadom k tomu, že podľa rovnakého modus operandi bola v podstate na takmer rovnakom mieste 23. novembra 2009 zastrelená dcéra poškodeného Ing. S. O. a bývalá manželka obžalovaného Mgr. V. I., ktorý bol podozrivým aj zo spáchania tohto skutku, nevykonala žiadne procesné úkony za účelom zabezpečenia stôp v mieste bydliska a v motorových vozidlách, ktoré obžalovaný Mgr. V. I. v tom čase užíval, ale riešila otázku vecnej príslušnosti, a to až do 19. júna 2014.

Treba pripomenúť, že obžalovaný Mgr. V. I. v minulosti v dome na M. ulici č. XX prevádzkoval autoumyváreň, a teda jednak mal pre odstránenie prípadných stôp nielen dostatok času, ale aj potrebné zručnosti a vybavenie. Vzhľadom k tomu obžalovaný Mgr. V. I. mohol si ešte v ten istý deň 15. júna

2014 bezstarostne rezervovať letenku a 19. júna 2014 odletieť do Írska za svojou družkou, pričom ešte 18. júna 2014 podal na príslušný okresný súd návrh na vydanie predbežného opatrenia na odovzdanie mal. Q. do jeho starostlivosti. Príslušný vyšetrovateľ začal s domovými a inými prehliadkami až 20. júna 2014 (v dome u rodičov obžalovaného Mgr. V. I.), 24. júna 2014 (prehliadka vozidla Renault Kangoo) a 1. júla 2014 (rodinný dom obžalovaného Mgr. V. I. a vozidla Mercedes Benz ML), z ktorého dôvodu vzhľadom na časový odstup niekoľkých dní už nebolo reálne možné zabezpečiť usvedčujúce dôkazy v podobe stôp. V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti, že stery na povýstrelové splodiny z bicykla, ktorý podľa tvrdenia svedkyne V.M. z 24. júna 2014 odviezol obžalovaný Mgr. V. I. 14. júna 2014 z domu rodičov do Bratislavy, boli odobraté až 13. októbra 2014, teda takmer štyri mesiace po skutku napriek tomu, že z kamerových záznamov už 17. júna 2014 mal vyšetrovateľ vedomosť o existencii podozrivého bicyklistu pohybujúceho sa v blízkosti miesta činu.

Navyše treba ešte zdôrazniť, že v posudzovanom prípade išlo o pokus úkladnej vraždy, spáchanie ktorej sa obvykle vyznačuje plánovitosťou jej vykonania so všetkými do úvahy prichádzajúcimi detailmi, vrátane eliminácie prípadných stôp.

Pokiaľ išlo o absenciu povýstrelových splodín na rukách obžalovaného Mgr. V. I., odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa, ktorá vychádzala zo záverov znalca balistika. Obžalovaný Mgr. V. I. podľa kamerových záznamov z 15. júna 2014 mal sa vrátiť z miesta činu na M. ul. č. XX o 05:12:38 a opätovne odísť na miesto príchodu syna Q. o 05:18:55, čo predstavuje dostatok času na odstránenie takýchto stôp.

Napokon pokiaľ išlo o obžalovaným Mgr. V. I. navrhované doplnenie dokazovania o vyšetrovací pokus z dôvodu verifikácie možnosti reálneho vykonania tohto skutku z časového, miestneho a funkčného hľadiska s poukazom na kópiu z aplikácie Google Maps dokumentujúcu dobu trvania cesty autom z Arménskej na Tomášikovu ulicu, odvolací súd dospel k tomuto záveru:

Techniky argumentácie poskytujú celý arzenál viac menej silných, viac menej závažných dôvodov, ktoré môžu z rovnakého východiska viesť k rozličným a niekedy priamo protikladným záverom. Argumenty sa môžu tak navzájom posilňovať, ako aj oslabovať a len zriedkavo môžeme na základe dôvodov v prospech nejakého záveru vylúčiť protikladné dôvody. Argumentácia totiž nikdy nie je taká nespochybniteľná ako dôkaz.

Obžalovaný Mgr. V. I. na podporu svojho návrhu predložil kópiu Google Maps, z ktorej vyplýva, že cesta autom z Arménskej na Tomášikovu po Priehradnej ulici v dĺžke 5,8 km trvá 18 minút, zatiaľ čo podľa kópie Google Maps predloženej prokurátorom cesta autom z Arménskej na Ružinovskú cestu 42 v dĺžke 3,7 km, kde sa nachádza Hotel four 4in s bezpečnostnou kamerou, ktorej záznam bol použitý v procese dokazovania, trvá 7 minút. Len pre zaujímavosť, odvolací senát v rámci prípravy odvolacieho konania 13. januára 2016 v ranných hodinách za rannej špičky prešiel trasu vyznačenú prokurátorom autom za 5 minút, pričom v tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný Mgr. V. I. mal na návrat z miesta činu k dispozícii časový úsek trvajúci cca 22 minút, a to v iných poveternostných a hlavne dopravných podmienkach, čo mu nepochybne poskytovalo dostatočný časový priestor aj na zbavenie sa strelnej zbrane a odevných súčiastok, ktorými sa maskoval.

Treba však zdôrazniť, že pre posúdenie tejto otázky sú však určujúcimi zabezpečené kamerové záznamy, ktoré takpovediac konzistentne a kontinuálne dokumentujú tak z priestorového, ale hlavne z časového hľadiska návrat obžalovaného Mgr. V. I. z miesta činu do rodinného domu na M. ulici č. XX, a to v čase od 04:58:03 až do 05:12:43.

Podľa názoru odvolacieho súdu ide o taký reťazec nepriamych dôkazov, ktoré vo svojom súhrne aj s poukazom na závery znalca Ing. Jána Kuljovského možno takmer prirovnať k dôkazom zabezpečujúcim individuálnu identifikáciu páchatel'a !!!

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre

hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav vecí v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd vychádzajúc z kamerových záznamov preto vyhodnotil túto skutkovú okolnosť za dokázanú a dospel k záveru, že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi.

Záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, nie je porušením práva obvineného na obhajobu, pokiaľ všetkými dovtedy vykonanými dôkazmi bol skutkový stav zistený správne a úplne.

Námietky obžalovaného Mgr. V. I. k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obžalovaného Mgr. Richarda Vlčeka, svojim obsahom rovnako nenapĺňa žiadny odvolací dôvod podľa § 321 Tr. por.

Napokon z dôvodov vyššie uvedených odvolací súd za nedôvodné považoval všetky ďalšie odvolacie námietky obžalovaného Mgr. V. I., vrátane tých, ktorými sa snažil spochybniť nezaujatosť a profesionálnu erudíciu sudcov - členov senátu súdu prvého stupňa. Práve naopak, odvolací súd považuje za potrebné povedať, že už dlho sa nestretol s rozsudkom, ktorý by po všetkých stránkach bol odôvodnený na takejto odbornej úrovni. V tejto súvislosti ešte raz musí zopakovať už skôr napísané - z odôvodnenia tohto rozsudku prehrávajúca strana (obžalovaný Mgr. V. I. a jeho obhajca) naozaj vie, prečo „prehrala“ a právnici, ktorí čítali tento rozsudok vedia, prečo bol prijatý!!!

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že Špecializovaný trestný súd správne zistené konanie obžalovaného Mgr. V. I. právne posúdil v súlade so zákonom tak po stránke objektívnej aj po stránke subjektívnej, keď ho právne kvalifikoval ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d/ s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., keďže vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný Mgr. V. I. sa dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého sa dopustil v úmysle Ing. S. O. myselne usmrtiť s vopred uváženou pohnútkou a taký čin spáchal na chránenej osobe, teda osobe vyššieho veku (staršej ako 60 rokov), pričom k dokonaniu trestného činu nedošlo, ale len v dôsledku objektívnych okolností nezávislých na vôli obžalovaného Mgr. V. I. (tzv. dokončený pokus).

Stavu vecí a zákonu zodpovedá aj výrok Špecializovaného trestného súdu o uloženom treste odňatia slobody obžalovanému Mgr. V. I.. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa aj v tomto prípade správne aplikoval zásady ukladania trestu z hľadiska jeho účelu, druhu a jeho výmery. Špecializovaný trestný súd uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov odôvodnil v dostatočnom rozsahu a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s touto argumentáciou v plnom rozsahu stotožnil, keďže ju považoval za správnu.

Zákonom zodpovedá aj obligatórne zaradenie obžalovaného Mgr. V. I. na výkon trestu do ústavu s maximálnym stupňom strázenia.

Obligatórne bolo obžalovanému Mgr. V. I. uložené aj ochranné opatrenie, a to ochranný dohľad na dobu 3 (tri) roky, účelom ktorého je po výkone trestu odňatia slobody sledovať, či obžalovaný Mgr. V. I. povedie riadny život.

Nakoniec aj pre výrok o náhrade škody boli splnené zákonom stanovené podmienky, pokiaľ

obžalovanému Mgr. V. I. bola uložená povinnosť Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. Bratislava nahradiť škodu vo výške 3.103,23 Eur.

Z týchto dôvodov potom Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Mgr. V. I. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.